

سختن سردبیر

در ایران، منابع آب زیرزمینی در تأمین آب بخش‌های مختلف کشاورزی، صنعت و مراکز جمعیتی کشور، سهم مؤثر و عمده‌ای دارند و در سال‌های معمولی، سهم این منابع بیش از ۵۵ درصد و در سال‌های خشک به بیش از ۷۰ درصد می‌رسد. آب زیرزمینی در مواقع خشکسالی، اصلی‌ترین ذخیره استراتژیک به شمار می‌آید و همانند پس‌انداز در بانک که در روز مبادا به کار می‌آید، در دوران فقر باران و برف به جوامع کمک می‌کند؛ بنابراین، بدون ذخیره آب زیرزمینی پایدار، امنیت آبی با ریسک بسیار بزرگی روبرو خواهد شد. کاهش ذخایر آب زیرزمینی، تهدید بسیار جدی برای امنیت آبی کشور است؛ اما به نظر می‌رسد چندان جدی گرفته نشده است.

گفتنی است علی‌رغم اهمیت حیاتی آب زیرزمینی، در مقایسه با منابع رؤیت‌پذیرتر آب سطحی در رودخانه‌ها و مخزن‌ها، از مدیریت درخوری بهره‌مند نبوده، پایش و مدیریت آن در پائین‌ترین سطح کیفی است و نظارت چندانانی بر آن وجود ندارد. این وضعیت، آب زیرزمینی را در اذهان به منبعی تبدیل کرده که بی‌حساب و کتاب قابل برداشت است و صاحبان اراضی با حفر چاه، دسترسی تقریباً نامحدود به آب زیرزمینی پیدا می‌کنند. یارانه هزینه برق مورد نیاز برای پمپاژ آب از چاه نیز مشوقی برای تولید کشاورزی بیشتر به شمار می‌آید، غافل از اینکه تولید بیشتر به ازای اُفت سطح آب زیرزمینی انجام شده

است. بنابراین، بیشتر خشک و نیمه‌خشک، اتسکای زیسادی به به سرعت خالی زیرزمینی با آهنگی طبیعی آبخوان پمپاژ دیگر همانند یک ماده استخراج می‌شود و

آبخوان‌ها در مناطق یعنی مناطقی که آب زیرزمینی دارند، می‌شوند. آب بسیار بیشتر از تغذیه می‌شود، به بیانی معدنی تمام‌شدنی تجدیدشدنی نیست.

«علیرغم اهمیت حیاتی آب زیرزمینی، در مقایسه با منابع رؤیت‌پذیرتر آب سطحی در رودخانه‌ها و مخزن‌ها، از مدیریت درخوری بهره‌مند نبوده، پایش و مدیریت آن در پائین‌ترین سطح کیفی است و نظارت چندانانی بر آن وجود ندارد.»

